

Peter Olsen har efterfølgende sendt nedenstående bemærkninger, for at præcisere og tydeliggøre nogle formuleringer i det mundtlige oplæg, og for at afklare eventuelle misforståelser.

Gud gør to helt forskellige gerninger ved sit Ord! Klassisk lutherdom kalder disse gerninger lov og evangelium, som altså ikke bare er to oplysninger fra Gud, men også er to vidt forskellige møder med Gud selv, hvori Gud gør to vidt forskellige gerninger med os: Herren dør og gør levende, forfærder og trøster (jf. C.F. Wisløff: *Ordet fra Guds munn. Homiletiske Hovedspørgsmål* (1951 eller senere), kap.6 Lov og evangelium i forkynnelsen, s.103ff).

Hvis ikke man forstår, at Gud gør to vidt forskellige gerninger med os, forstår man simpelthen ikke den lutherske lære om lov og evangelium.

Guds oprindelige og egentlige vilje er liv, samvær og frelse.

Men på grund af synden må vi også tale om en afledt og foreløbig vilje i Gud.

Guds afledte og foreløbige vilje er død, dom og fortabelse.

Når en synder møder Gud, står vedkommende over for en, som **både** vil hans liv og frelse **og** hans død og dom! Guds vilje til dom er ikke bare en pædagogisk maske, som Gud tager på, for at sætte lidt skræk i os. Gud er virkelig vred over synden, og Gud vil virkelig dømmes og dræbe synderen.

Wisløff skriver: "Derfor er Guds vrede menneskenes egentlige nød... Å møde Gud i loven er å møde Gud. Nærmere bestemt: Gud i hans hellighet og vrede... Først når mennesket møder den vrede Gud som vil knuse ham for hans synders skyld, først da bliver Gud problem" (s.111 og 121f).

Men Gud vil *også* virkelig frelse synderen. Gud vil nemlig frelse synderen fra Gud! Det sker ved syndernes forladelse for Jesu skyld. Jesus blev vores stedfortræder, idet Gud lagde vores synd på Ham og lod vreden ramme Ham. Jesus blev forbandet af Gud (Gal 3,13).

Men så længe vi ikke ved troen er kommet ind 'i Ham', er vi i vredens stand. Det vil sige: Vi er under Guds forfærdelige vrede. Gud vil dømmes os til død og evig undergang i helvede. Når vi ved troen kommer ind 'i Ham', er vi i nådens stand. Den, der står i Guds nåde, står derfor *ikke* længere i vreden.

Jesus døde for *alle* menneskers synd, fordi Gud virkelig vil frelse *alle* mennesker!

Ingen mennesker er forudbestemt til fortabelse, forstået på den måde, at Gud så ikke vil deres frelse. Gud vil *virkeligt* deres frelse! Men samtidig gælder det modsatte: Gud vil *virkeligt* dømmes og dræbe synderen (2 Mos 32,33; 5 Mos 32,39).

Wisløff formulerer denne dobbelthed sådan: "I sin hellighet vil Gud dømmes synderen og støtte ham bort fra seg for evig. I sin kærlighet vil Gud elske synderen og ta ham inn i sitt samfunn. Sådan er Gud" (s.112).

For os er det uforståeligt, at Gud kan have begge disse viljer i sit møde med synderen, og at Han kan mene begge dele helt alvorligt. Men sådan taler Guds Ord. Hvis ikke vi taler sådan, taler vi forkert om Gud, og vi forstår ikke læren om lov og evangelium.

Når jeg oven for kalder Guds vilje til død, dom og fortabelse en *foreløbig* vilje, skal det også bemærkes, at de fortabte fra og med dommedag står foran en Gud, som i al fremtid bare vil deres død, dom og fortabelse. Det er Gud selv, der arresterer og straffer dem i sin hellige vrede. Helvede er ikke foreløbigt, men evigt.

Peter Olsen